

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 94/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 25/2012 a jeho rozsudkom z 9. januára 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 41/2013 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 25/2012 a jeho rozsudkom z 9. januára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 41/2013 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Na základe výzvy ústavného súdu z 23. septembra 2014 právna zástupkyňa sťažovateľa doplnila sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 6. októbra 2014 o chýbajúce splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1020504/1/613332/2012 z 2. apríla 2012, ktorým potvrdilo dodatočný platobný výmer Daňového úradu Šurany (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“) č. 633/230/15286/11/Dan z 25. októbra 2011, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 2. štvrťrok 2009 v sume 3 496,64 €. Krajský súd žalobu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 15 S 25/2012 z 9. januára 2013 zamietol. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 41/2013 zo 16. apríla 2014 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 S 25/2012 z 9. januára 2013 potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd, ako aj najvyšší súd, ktorý odobril závery krajského súdu, dospeli k nesprávnym záverom, keď postup a rozhodnutie daňového úradu, ako aj postup a rozhodnutie finančného riaditeľstva (ktorým bola sťažovateľovi dorubená DPH za 2. štvrťrok 2009) považovali za správne a zákonné. Sťažovateľ zároveň namietal aj

nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pretože podľa jeho tvrdenia sa krajský súd ani najvyšší súd nevysporiadal s jeho podstatnými argumentmi uvedenými v žalobe, resp. v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedol:

«Sťažovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 11. 06. 2012 domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia odporcu č. 1020504/1/613332/2012 zo dňa 02. 04. 2012, ktorým odporca potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Šurany č. 633/230/15286/11/Dan zo dňa 25. 10. 2011, nakoľko predmetné rozhodnutie považoval za nezákonné, nepreskúmateľné, ako aj za nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené. Predmetným rozhodnutím správca dane vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v sume 3.496,64 € za obdobie II. štvrťrok 2009, a to na základe toho, že prekvalifikoval spôsob zdaňovania nákupu a predaja automobilov z osobitného režimu ustanoveného v § 66 zákona o dani z pridanej hodnoty do režimu podľa § 11 zákona o dani z pridanej hodnoty...

Sťažovateľ uplatňoval za II. štvrťrok 2009 rovnaký spôsob zdaňovania t. j. v zmysle § 66 zákona o DPH ako v roku 2007, za ktorý mu v roku 2008-2009 bola vykonaná daňová kontrola, pričom predmetom daňovej kontroly bola aj daň z pridanej hodnoty...

Sťažovateľ v roku 2007 ako aj v roku 2009 postupoval pri zdaňovaní v zmysle § 66 zákona o DPH, pričom ako je zrejmé z Protokolu o výsledku daňovej kontroly za rok 2007 kontrolou neboli zistené žiadne porušenia zákona o DPH t. j. sťažovateľ podľa daňovej kontroly postupoval správne a v súlade so zákonom. A následne pri daňovej kontrole za rok 2009 došlo ku konštatácii, že sťažovateľ nepostupoval správne, a to napriek tomu, že postupoval rovnako ako pri zdaňovaní v roku 2007.

Rovnako je potrebné uviesť, že Protokol o výsledku daňovej kontroly za rok 2007 bol vyhotovený dňa 20. 01. 2009 t. j. v čase, keď sťažovateľovi ani v roku 2010, keď podával daňové priznanie za rok 2009 nemal pochybnosti, že by mal pri zdaňovaní postupovať inak, resp. že pri zdaňovaní postupoval nesprávne, a preto i naďalej zdaňoval motorové vozidlá v zmysle § 66 zákona o DPH.

Následne, o cca 3 roky neskôr pri vykonaní daňovej kontroly za rok 2009 Daňový úrad Šurany ako aj odporca konštatovali, že došlo k zdaňovaniu nesprávnemu a sťažovateľ mal postupovať v zmysle § 69 ods. 6 v spojení s § 11 a § 22 a § 23 zákon a o DPH, a to napriek tomu, že pri výkone rovnakej daňovej kontroly za rok 2007 nekonštatovali žiadny nesúlad so zákonom o DPH a nedošlo k zmene ani právnej úpravy, ani k účtovaniu na základe iných faktúr...

Vystavené faktúry tým istým dodávateľom, pri kontrole za rok 2007, sám porušovateľ považoval za dodávku tovaru, pri ktorej sa použije osobitná sadzba dane podľa § 66 zákona o DPH. Keď k takémuto záveru pri kontrole za rok 2007 dospel sám porušovateľ, a to nie len v prípade sťažovateľa, pričom porušovateľ je špecializovanou inštitúciou na kontrolu a posudzovanie správnosti účtovania DPH, ako mal a mohol dospieť k inému záveru sám daňovník?...

Vzhľadom na činnosť Daňového úradu ako aj Finančného riaditeľstva je sťažovateľ presvedčený o nezákonnosti postupu ako aj o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko nie je možné, aby za tých istých skutkových okolností došlo k tak rozdielnej aplikácii a výkladu zákona o DPH, keď v konaní sťažovateľa k zmene nedošlo a vykonával zdanenie rovnako od roku 2007 a dnes má niešť následky za to, že orgány verejnej moci zmenili právny názor...

Súd prvého stupňa - porušovateľ v 1. rade, ktorý mal poskytnúť ochranu sťažovateľovi proti svojvoľnému a nezákonnému konaniu odporcu, sa bez ďalšieho priklonil na stranu odporcu a potvrdil jeho rozhodnutie, bez toho, aby sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ohľadne odlišného výkladu a aplikácie právnej normy odporcu na totožný skutkový a právny stav... potvrdením postupu odporcu, bez dostatočnej a presvedčivej právnej analýzy, odobril, že odporca ako orgán štátu môže kedykoľvek bez zmeny skutkového a právneho stavu zaujať akýkoľvek výklad právnych noriem, a to i úplne opačný a doviest tak daňové subjekty do stavu právnej neistoty pri odvode dane...

Porušovatelia zasiahli do práva na spravodlivý proces, keď sa nezaoberali tým, že ak by aj došlo k pochybeniu odporcu pri výklade právnej normy pri výkone daňových kontrol, nie je možné, aby uvedené pochybenie išlo na tarchu sťažovateľa, ktorý pri zdaňovaní postupoval v dobrej viere, že odvádza daň riadne, čo mu bolo potvrdené i samotnou

daňovou kontrolou v roku 2007, a preto nemal dôvod, ani pochybnosti, aby pri odvode DPH postupoval iným spôsobom. Porušovatelia sa nevysporiadali ani s tým, že nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy t. j. daňového subjektu...

Porušovateľ v 1. rade ani porušovateľ v 2. rade sa vo svojich rozhodnutiach náležitým spôsobom nevysporiadali s námietkami sťažovateľa, pričom išlo o námietky zásadného významu... . Kvalita rozhodnutia porušovateľa v 2. rade, ktorý ako odôvodnenie rozhodnutia prevzal doslovné odôvodnenie rozhodnutia, a to sp. zn. 6 Sžf 40/2013 zo dňa 19. 03. 2014, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa zakotveného v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Konaním sp. zn. 15 S/25/2012 a rozhodnutím 15 S/25/2012-99, č. 4012200538 zo dňa 09. 01. 2013 Krajského súdu Nitra... bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na domáhať sa súdnej ochrany svojich právach ukrátených rozhodnutím orgánu verejnej správy v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Konaním sp. zn. 2 Sžf/41/2013 a rozhodnutím 2 Sžf/41/2013 zo dňa 16. 04. 2014 Najvyššieho súdu SR... bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ]... právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na domáhať sa súdnej ochrany svojich právach ukrátených rozhodnutím orgánu verejnej správy v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

3. Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 15 S 25/2012-99, 4012200538 zo dňa 09. 01. 2013 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf/41/2013 zo dňa 16. 04. 2014 zrušuje a vracia na nové konanie.

4. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ]... súčasne žiada, aby Ústavný súd SR rozhodol o dočasnom odložení vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 15 S 25/2012-99, 4012200538 zo dňa 09. 01. 2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf/41/2013 zo dňa 16. 04. 2014.

5. [REDAKOVANÉ]... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000 €.

6. Porušovatelia sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 340,90 €.. k rukám advokátky JUDr. Evy Borovskej, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu (ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva) a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 25/2012 a jeho rozsudkom z 9. januára 2013

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 S 25/2012 z 9. januára 2013, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľa, podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že mu nevyhovelo a s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 S 25/2012 z 9. januára 2013 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako odvolací súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu

ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 41/2013 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2014

Ústavný súd v rámci svojej stabilizovanej judikatúry opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je predovšetkým umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Vo svojej konštantnej judikatúre ústavný súd opakovane tiež zdôrazňuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z ústavného postavenia a funkcií ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a na tomto základe konštatuje, že argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť ústavnú akceptovateľnosť a udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami vyplývajúcimi čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

Na podporu uvedených záverov ústavný súd považuje za vhodné poukázať najmä na tieto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu:

«Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. 1020504/1/613332/2012 zo dňa 2. apríla 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Šurany č. 633/230/15286/11/Dan zo dňa 25. októbra 2011, ktorým bol za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2009 žalobcovi vyrubенý rozdiel DPH v sume 3 496,64 eura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danom prípade bola medzi účastníkmi spornou otázka, či v súvislosti s predajom ojazdených motorových vozidiel nakúpených v inom členskom štáte došlo k riadnemu zdaneniu daňou z pridanej hodnoty, a teda či žalobca splnil podmienky na uplatnenie osobitnej úpravy zdaňovania pri predaji použitého tovaru v tuzemsku stanovené jednak v § 66 zákona o DPH, ako aj Smernici Rady 2006/112/ES v článkoch 312 až 332.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov, resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania

preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

V danej veci najvyšší súd zistil, že v obdobných veciach už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, napr. rozsudkami sp. zn. 6 Sžf/20/2011 z 28. marca 2012, 6 Sžf/29/2011 z 25. apríla 2012, 2 Sžf/30/2012 z 24. apríla 2013 a 2 Sžf/40/2013 z 19. marca 2014.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf/40/2013 z 19. marca 2014, ktorého text uvádza nasledovne:

„Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 DSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Predovšetkým podľa názoru najvyššieho súdu možno prisvedčiť postupu daňového úradu, ktorý v pozícii prvostupňového správneho orgánu vydal po vykonanej daňovej kontrole, podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty, lebo v uvedenom zdaňovacom období v rozpore s § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. priznal v nesprávnej výške zdaniteľné obchody pri dodaní a predaji ojazdených motorových vozidiel, keď v daňovom priznaní vykázala ako základ dane kladný rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou podľa osobitnej úpravy pri použití tovaru podľa § 66 citovaného zákona, pričom na uplatnenie osobitnej úpravy dane pri umeleckých dielach, zberateľských predmetoch, starožitnostiach a použití tovaru neboli splnené podmienky ustanovené v § 66 zákona

č. 222/2004 Z. z., konkrétne ojazdené motorové vozidlá neboli dodané osobou uvedenou v § 66 ods. 2 citovaného zákona a taktiež faktúry dodávateľa neobsahovali kogentne upravené náležitosti daňového dokladu v zmysle článku 226 bod 14 Smernice Rady 2006/112/ES účinnej od 1. januára 2007.

V danom prípade ide nepochybne o tzv. intrakomunitárne obchody s tovarom, ktoré sú založené na tom, že tovarový obchod medzi osobami identifikovanými pre DPH v rôznych členských štátoch EÚ prebieha tak, že na strane dodávateľa dochádza k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru (miesto dodania tovaru je v členskom štáte dodávateľa), ktoré je oslobodené od dane a na strane odberateľa dochádza k intrakomunitárnemu nadobudnutiu tovaru (miesto nadobudnutia je v členskom štáte odberateľa), ktoré je zdaňované. V systéme uplatňovania dane v členských štátoch EÚ platí základný princíp výberu dane z pridanej hodnoty členským štátom určenia, pričom tento princíp zdaňovania tovaru v štáte určenia sa uplatňuje pri splnení určitých podmienok a znamená zdanenie tovaru v tom členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobca poukazoval na jej oprávnenosť uplatnenia osobitnej úpravy zdanenia podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z. z. nedá odvolaciemu súdu neuviesť, že predovšetkým správny orgán rozhodujúci na prvom stupni vyčerpávajúcim spôsobom, aj prostredníctvom dožiadania podľa článku 5, kap. II bod 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 zo 7. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty a ktoré zrušuje nariadenie (EHS) č. 218/92 náležite zistil skutkový stav, ktorý bol zákonným podkladom k vydaniu prvostupňového správneho rozhodnutia a následne podkladom k vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Na základe takto zisteného skutkového stavu je zjavné, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie osobitného režimu zdaňovania prírážky pri použití tovaru, nakoľko sa jednalo, ako bolo už zdôvodnené vyššie o tzv. intrakomunitárne obchody (keďže k zdaneniu tovaru došlo na území SR; žalobca podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. zaplatil DPH za nadobudnutý tovar, pričom túto skutočnosť nespochybňoval).

Odvolací súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhladol ich nezákonnosť, tieto

podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, vznesenými v jej odvolaní...“

Vzhľadom na to, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali daňové orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto súdneho preskúvacieho konania (dodávateľské faktúry z Rakúska, týkajúce sa dodávky tovaru - použité motorové vozidlá - tu v zdaňovacom období II. štvrťrok 2009), dospel v danej veci senát najvyššieho súdu k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/25/2012-99 je potrebné podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z jeho vecne a právne správnych dôvodov...»

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v zásade takmer identické závery najvyššieho súdu ako sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku, už boli predmetom ústavného prieskumu v iných veciach, ktoré sú porovnateľné s vecou sťažovateľa. V týchto veciach (napr. I. ÚS 734/2013, I. ÚS 413/2014) ústavný súd dospel k záveru, že príslušnými rozhodnutiami najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa nezistil argumenty na to, aby mohol pristúpiť ku korekcii svojich právnych záverov vyslovených v doterajších rozhodnutiach.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a ani postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015